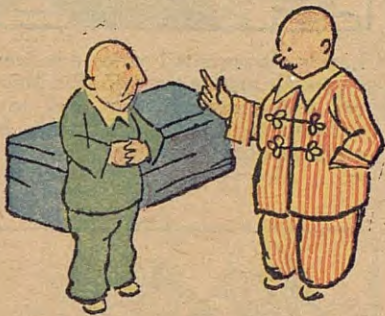

VIRELLET

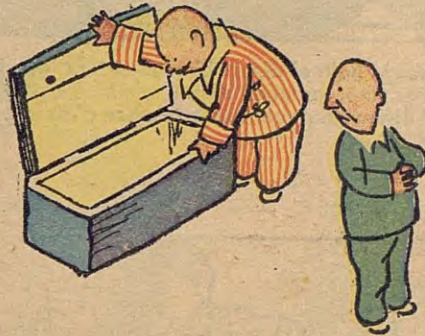
SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

Març i la T. S. F.

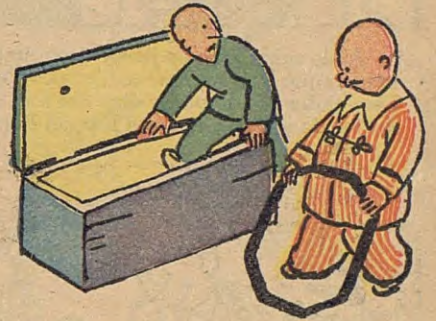
per PLANAS

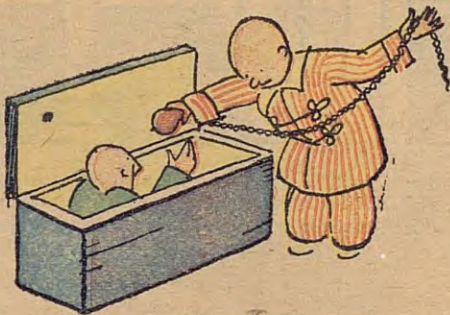
— Mira noi: Tu ja saps que Març ens ha enviat uns signes per telegrafia sense fils que deien Jupp; J, U. i dues pés.

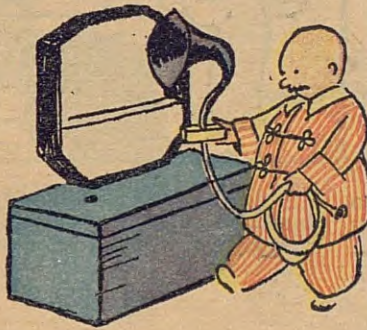
Avui ve a veure'm un amic, al qual he assegurat que he rebut aquesta mateixa paraula Jupp per telefonia.

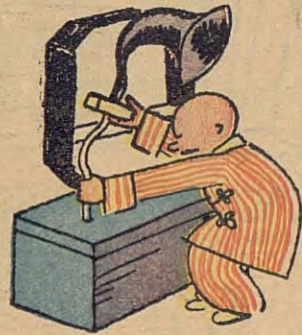
Tu et ficaràs a dintre de aqueixa caixa i sense fer el més petit soroll, estaràs atent per fer el que vaig a dir-te.

Aquí tens aquesta bomba. Quan vegis que s'en-cén...

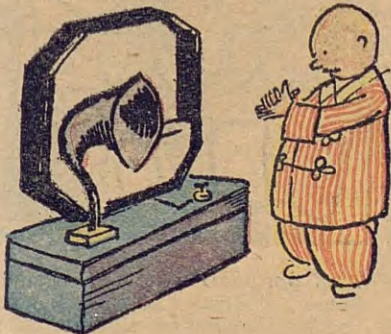

— cridaràs "Jupp" per aquesta embocadura que ara t'enviaré.

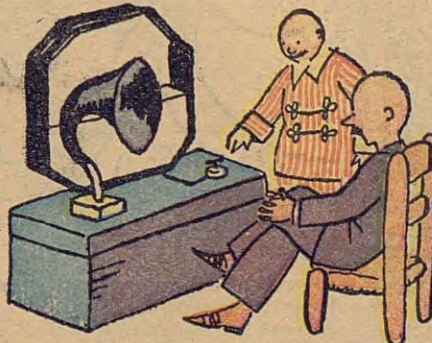

Planas

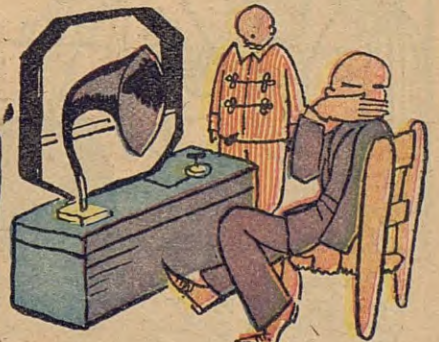
Però sobretot, que es noti ben b que és amb dues pés, card el contrari...

el meu amic veuria que l'enredo abans d'hora... atenció, que ja és aquí". —

— "Passi, passi, Faci el favor de seure. Ja veurà si és meravellós i sorprenent. Giro la maneta i...

(l'altre des de dins:) — Juuupp, amb dues pés!" — ...!

CONTE JUEU

per APA

Ja és sabut que els jueus tenen una afició boja al diner. L'estimen tant, que fins creuen que és necessari en l'altra vida. Per això, en morir alguns d'ells, els parents i els amics solen posar dins del taüt del difunt una quantitat a manera d'ofrena. En deixar de viure la senyora Raquel Pomar...

... tots els parents i amics acudiren a complir amb la tradició. Els Maures hi deixaren un *duro*, i el cosí d'Hostafrancs, en Ismael Bonnin, hi afliuixà catorze pessetes.

Els nebots, els joiers de Girona que hom coneix pels Moret, només es desdineraren de 25 pessetes.

L'Abrahamet, fabricant de so-brassades, donà cent pessetes, i el prestamista Rodríguez, sogre del senyor Moret...

... anà fins a quaranta *duros*. I així, tot el sant dia, no pararen les ofrenes de la nombrosa parentela de la senyora Raquel.

Era cap el tard quan arribà el banquer Isaac Smith. El primer que féu don Isaac fou comptar quina quantitat havia recaudat la difunta. En constatar que pujava...

... prop de siscentes pessetes, don Isaac va arrufar el nas i afirmà que allò era una misèria i que ell sol donaria altre tant. I així ho féu: estengué un xec de mil duescentes pes-setes...

... al portador, a nom de Raquel Pomar, el deixà a mans de la interessada i recollí les siscentes pes-setes del bagal, havent així donat ell tot sol més diner que tots els amics, coneguts i demés parents.

Àlgunes ciències notables

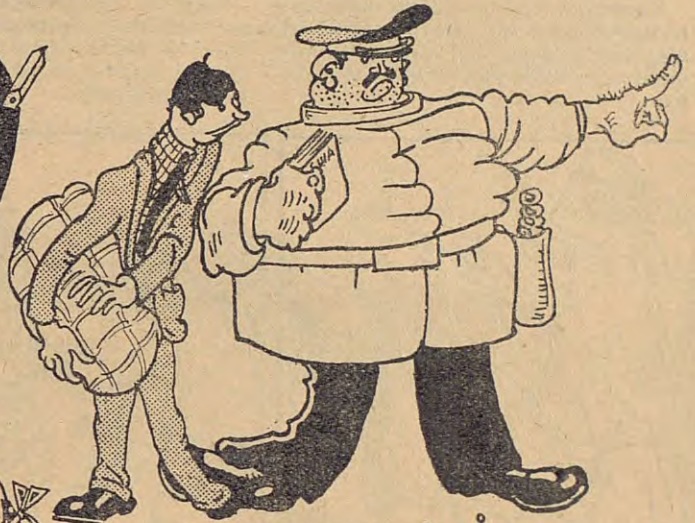
Gramàtica

Aritmètica

Geometria

Geografia

Higiene

Química

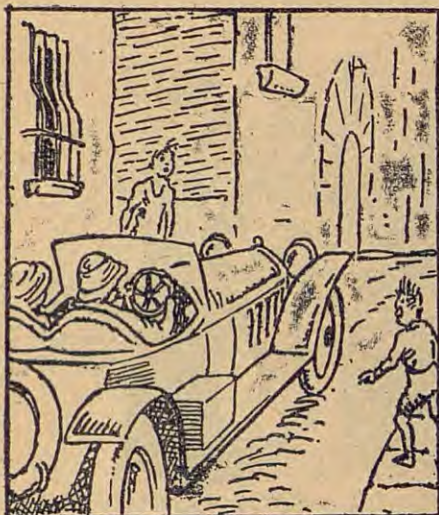
Historia

Treball Manual

LA CAMPANA MIRACULOSA

per SERRA MASSANA

Va arribar a Matagalls un matrimoni anglès amb intenció de visitar el més típic d'aquell poble pintoresc, talment com havien fet amb molts d'altres.

L'agutzil els acompanyà a veure el més notable. — Aquesta església té de bo — els digué — que quan fa sequedat, el senyor rector mana tocar la campana grossa...

... i la pluja ve tot seguit. — En sentir això, l'anglès manifestà tan vius desitjos de fer tocar la campana, que l'agutzil l'acompanyà a casa el campaner per si aquest podia complaure'l.

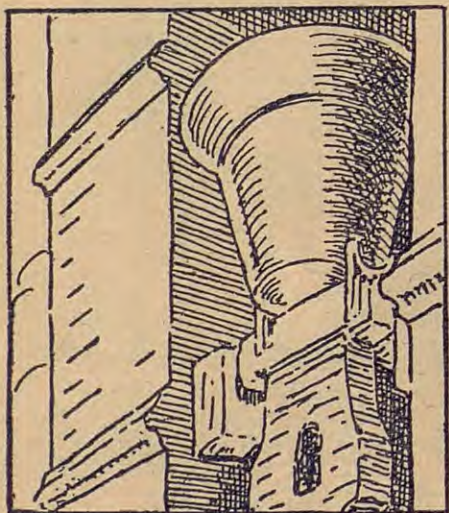
El campaner declarà que ell sols tocava quan li ho manava el senyor rector, però l'anglès, que volia comprovar si plouria o no plouria, s'entossudi de tal manera en el seu desig...

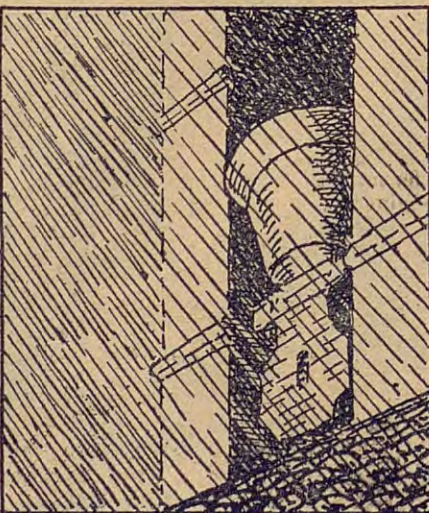
... reforçant-ho amb uns quants bitllets de banc, que el campaner, corromput per la moneda, decidí mancar al seu deure, tocant la campana grossa sense el corresponent permís.

Acompanyà els anglesos al campanar, i sense pensar-s'hi gens, agafà la corda de la gran campana i li donà forta estrebada, mentre el *mister* esperava ansiós el canvi de temps.

Ara bé; ço que el campaner no recordà, fou que la darrera vegada que la tocà li quedà per casualitat boca per amunt, mantenint-se sempre més en equilibri...

... malgrat d'haver transcorregut molt temps, durant el qual havia tronat i plogut, omplint les pluges la campana com una immensa copa.

No cal dir que en tombar-se la campana abocà damunt l'anglès i els seus acompanyants el xàfec més copios que podien esperar-se, mantenint la seva fama de miraculosa.

LA POR

Dibuixos de CORNET

per JORDI CATALA

INQUANTA anys enrera no era pas tan plaent com ho és ara, el viatjar. Actualment hom pot traslladar-se a l'altra part de món sense gairebé cap molestia i amb el mínim de fadiga. Els autos lleugers i de suau suspensió, els trens de luxe amb totes les comoditats i els ràpids vaixells a vapor que són tament *hotels* surants, escursen les distàncies, sense que el viatger tingui d'amoïnar-se per res... mentre dugui la cartera ben proveïda.

Abans hom tenia de recórrer rutes inacabables dins d'un cotxot de mala mort, pelant-se de fred a l'hivern i torrant-se de calor en ple estiu, i molt sovint amb l'ai! al cor pel perill d'anar a raure a les mans dels bandolers que feien de les seves amb la més gran gosadia i la més complerta impunitat.

Les escenes de robatori a mà armada en plena carretera o la por de que es realitzessin, donaven lloc a incidents diversos, molts d'ells tràgics i no pocs de còmics. D'un dels darrers vaig a donar-ne compte als bons amics llegidors del VIROLET.

* * *

Era ben bé per necessitat que en Felicià anava pel món amb aquell temps terrible. Mes era persona manada i no podia pas disposar a la seva voluntat. L'endemà al matí tenia d'ésser a Ciutatvella, on afers inajornables l'esperaven, i no tenia més remei que emprendre el viatge sense fer gairebé esment

del trasbalsat estat atmosfèric. Així fou que treient forces de flaqueza i amb la major resignació possible, pujà a la diligència que sortia capaltard de la vila on es trobava accidentalment.

En l'interior del vehicle no hi havia ningú. Això contrarià a en Felicià per un cantó i l'alegrà per l'altre. Indubtablement que sense companyia podia posar-se amb més comoditat, mig jeient si calia per tal de cercar el repòs, però, en canvi, el viatge resultava molt més pesat i avorrit sense la distracció d'una conversa. A més — i això el bon home no gosava confessar-s'ho — el dimoni de la por acostuma fer més de les seves en la soletat i en la quietud que entre moviment i gatxara. Car tinc de dir que en Felicià estava esporuguit de debò i que n'hi havia pas per menys. Tot sovint es sentien explicar fets desagradables portats a cap per la colla de bandolers que infestaven el país, i dies enrera un d'aquests malfactors havia intentat d'aturar pistola en mà aquella mateixa diligència que feia trontollar el cos tremolós del viatger.

Feia un temps de mil dimonis. La pluja queia copiosament i el vent xiulava esfereïdor. «Si no fos pel sinó — pensava en Felicià, — em quedaria a Vilafosca. Com s'hi deu estar bé en aquestes hores al voltant del braser de casa en Martí!»

Era ja nit fosca quan la diligència s'aturà a la plaça del poble. El conductor i el majoral anaren a escalfar-se el cos en la taberna, mentre els cavalls reposaven i preniën el pinso de llurs morralets. En Felicià es mig adormia en el recó del cotxe, breçat per la música monòtona de l'aigua que anava caient amb força.

rassada una bona estona es reprengué el viatge. En el moment d'arrencar féu entrada en el vehicle un nou passatger, embolicat fins el nas i amb la gorra ben ficada, de faisó que gairebé no se li veia de la cara més que la brillantor dels ulls. Sense saber perquè, en Felicià esdevingué de pell de gallina. Sobtadament li acudiren a la memòria totes les gestes dels lladres de camí-ral. Qui sap si el nou vingut era d'aquells agosarats que, simulant viatjar per necessitat, aprofiten un moment propici per llençar-se sobre els demés passatgers i exigir-los-hi els diners amb l'amenaça d'arrebassar-los-hi la vida?

En Felicià es penedia de debò d'haver emprès el viatge en una nit com aquella o, al menys, de no haver baixat a Vilafosca. Més ara ja no hi era a temps i havia de sofrir les conseqüències de la seva barrabassada. El que calia era d'estar atent i vigilar que no fos víctima de cap sorpresa. I per donar una prova de la seva serenitat de la seva valentia, estos-segà fortament. L'intrús girà el cap — del qual seguia no veient-se-li més que els ulls — i també tossí amb força, mentre es ficava les mans en les butxaques de les calces. En Felicià sentí un calfred de terror, tement que el desconegut agafés alguna de les armes que devia dur amagades. No devia creure, però, prou oportú el moment, car restà quiet en la mateixa posició.

La fosca era gairebé absoluta. El llumet que hom havia encès il·luminava tan feblement, que dels dos viatgers no es veia més que la massa confosa de llurs cossos. A fora anava plovent i el vent xiulava encara.

Amb el trontoll, el silenci i l'obscuritat una son dolça i manyaga feia cloure les parpelles d'en Felicià, el qual s'esforçava, però, en no dormir. El presumpte bandoler era allí, a l'altre extrem del cotxe, espiant-lo, i de segur que esperava el moment propici per tirar-se-li al damunt i treure-li, amb la vida, els pocs diners que duia. No, no! Baldament la son el rendís, era necessari d'estar desvetllat, per tal de rebutjar l'escomesa que sense cap dubte l'altre preparava.

Més l'home proposa i Déu disposa. Malgrat ell, els ulls se li clogueren i ben aviat dormia profundament.

* * *

Un fort sotrac féu despertar als dos alhora. Era ja de dia i el sol treia el nas per entre els núvols. Dues exclamacions de sorpresa sortiren de les boques dels viatgers:

— Caram, Felicià! D'on surts?

— I ara! Tu per aquí, Martí?

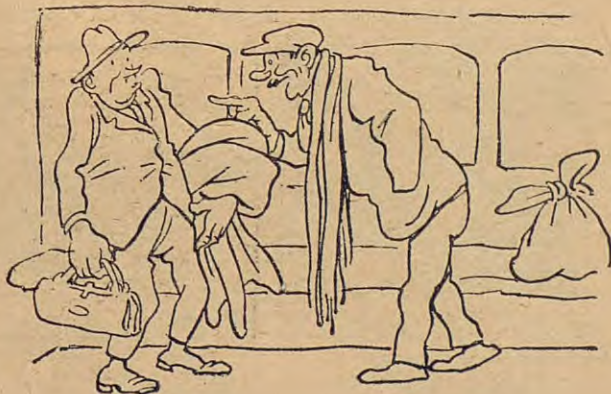
Aquest esclatà en una riallada.

— Ai, vatú el món! I quina mala estona m'has fet passar! T'havia pres per un bandoler. No sé perquè, però em feies mala espina. Creu que fins que m'he adormit m'has fet estar amb la por al cos.

En Felicià somrigué, i enravenant-se i fent un gest d'indiferència, exclamà:

— Doncs, veus? Jo no. Estava aquí dins amb la mateixa tranquil·litat que si em trobés a dins de casa!

JORDI CATALÀ

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 367 — ANTONI SALAT

M'agrada estudiar medicina per poder adobar persones, quan la ciència un hom domina si en pot fer de cures bones!

N.º 368 — JOSEP M.º GORINA

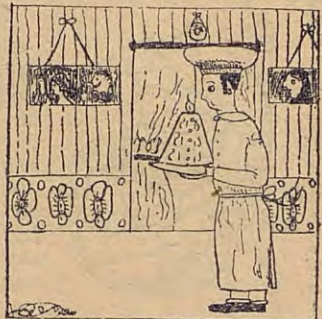
A mi m'agrada el dibuix com també l'escriure lletres i per això jo prenc part en el concurs de quartetes.

N.º 369 — JORDI VALLS

Primer seré escolanet i després un capellà i quan seré més grandet seré frare o ermità.

N.º 370 — JOSEP O. VALLS

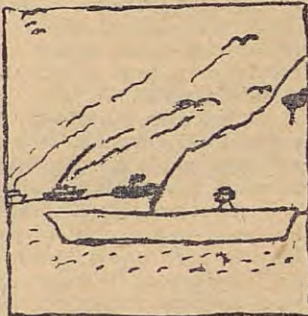
Com que em plauen els plats bons i a més a més sóc llaminer, són les meves il·lusions arribar a pastisser.

N.º — 371 AMADEU ALTISEU

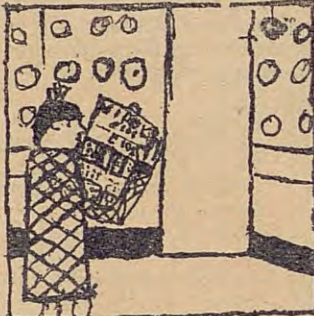
A mi m'agradaven les bicicletes perquè són tan baratetes però un jorn vaig caure de cap i ja mai més hi he pensat.

N.º 372 — JOAN PERICAY

Anar en barca m'agrada i sempre he reparat que com més i més navego molt menys em trobo cansat.

N.º 373 — DOLORS PERICAY

El d'ssabte espero amb molt de delit VIROLET lleigeixo fins que vaig al lit.

N.º 374 — B. BARENYS

Per compte d'estiuejar i per manca de quartets, me'n vaig a cercar bolets prop del lac de Remolar

N.º 375 — C. GRIERA

A mi m'agrada molt llegir per passar el temps distret mes per fer-me divertir preferixo el VIROLET

N.º 376 — MARIA GORINA

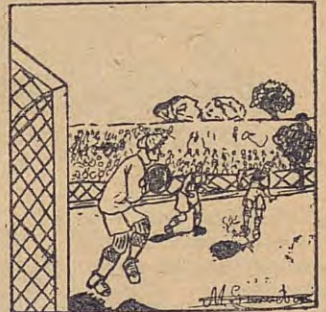
A mi m'agrada el futbol com esport d'animació t'hi pots lluir fent un gol i ap'audeix l'espectador.

N.º 377 — JOSEP CALVET

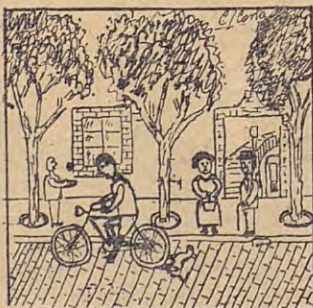
Pintor jo voldria ser pintaria la cigonya em pintaria una mona i pintaria el diner,

N.º 378 MARCELI GARRETA

Quan jo jugo a futbol m'agrada fer de porter, faig uns ulls d'esparver perquè no em passin cap gol

N.º 379 — CINTET COSTA

El ciclisme m'agrada fer sense aixafar mai cap gos perquè sinó, allavors un hom fa un mal paper.

N.º 380 — RAMONA CAIMARI

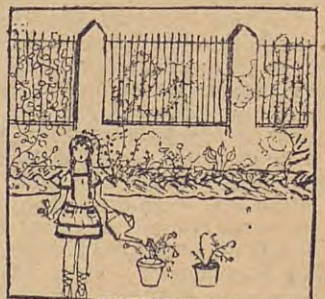
Sempre que vaig a la mar tinc una gran alegria, de tant que em plau el nedar de l'aigua no em mouria.

N.º 381 — JOAN SANS

Em plau tocar el violi amb una orquestra bona, poder la gent divertir més bé que el "Noi de Tona".

N.º 382 — MONSERRAT UBACH

Lo que més m'agrada a mi és, un xic ans d'esmorzar anar-me'n cap a regar les plantes del meu jardí.

Rodolins incompleerts

La torrada

La Mercè entusiasmada

Mentres cou, poc a poquet,

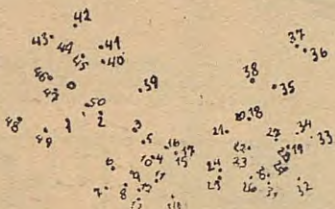
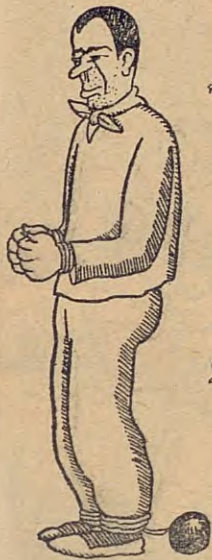
S'ha distret i... O, doló!

FRASE FETA EL DIBUIX REVELADOR

Humoristes estrangers

R. Chancel de *Le Dimanche Illustré*

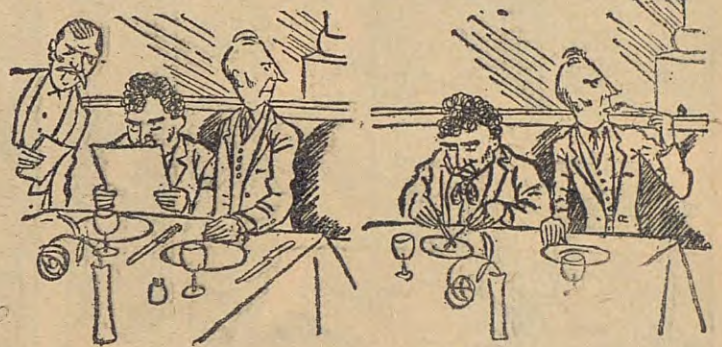
HISTORIA DE DOS SENYORS I DE DOS PARAIGÜES

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta obtindreu un dibuix insospitat

JEROGLIFIC

A s Itj o f m r o
Ke 1 ric 1 oo C Qlt 1 r o

— Però, escolta: Què rediables mires amb tanta insistència des-de que havem començat a sopar?

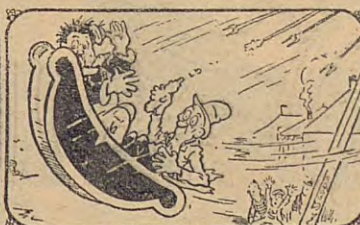
— Estic vigi ant el meu paraigües; el teu, ja fa deu minuts que és fora.

Solucions al número passat

Rodolins incompleerts: 1. Amb bastó i dos cistellet, D. Pep va a cercar bolets. 2. En ésser prop de Sarríà, té raons amb un urbà. 3. I recull amb molta manya, dos bolets i una castanya. Frase feta: Portar les calces. Jeroglífics: Per tenir un noble ofici; cal un xic de sacrifici, Universitat.

Una prova ben cabal

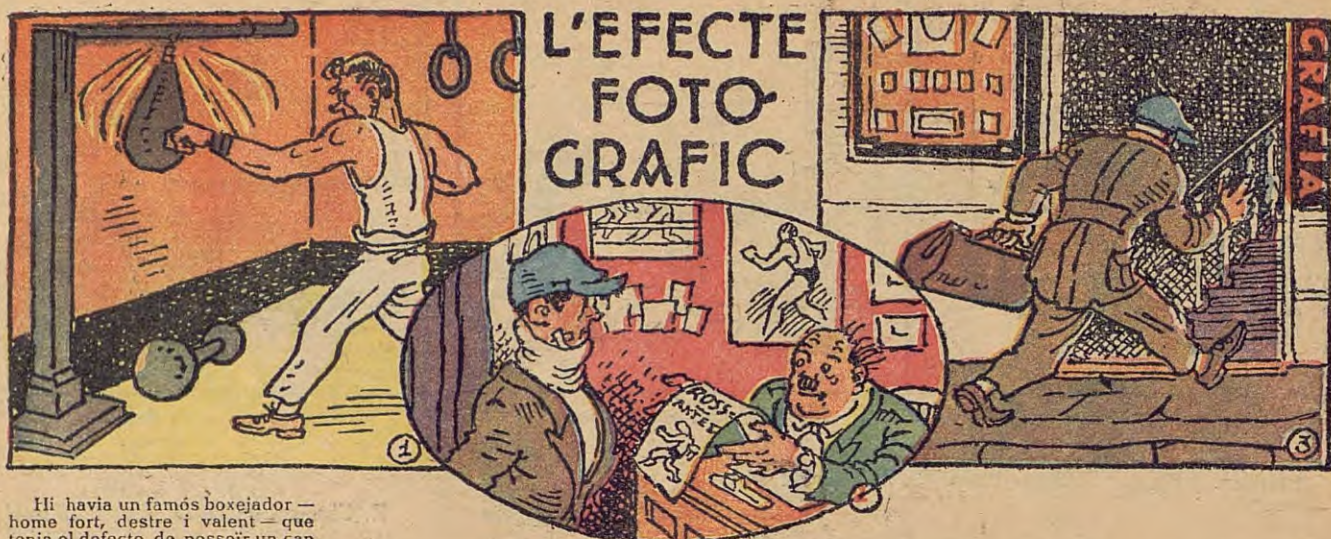

de com un esport aeri

pot esdevenir fluvial

(Del Chips)

L'EFECTE FOTOGRÀFIC

Hi havia un famós boxejador — home fort, destre i valent — que tenia el defecte de posseir un cap dur com el puny.

Amb motiu d'un combat en preparació, l'empresari digué que per sortir en cartells i programes, tenia de portar-li una fotografia.

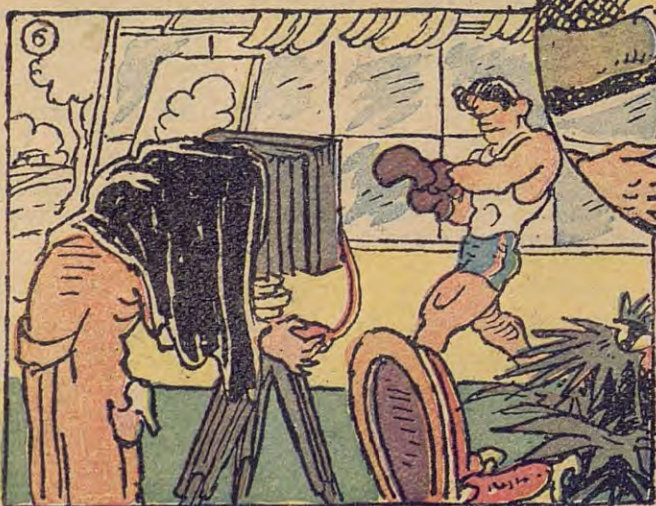
Com que l'home no en tenia cap, s'apressà d'entrar a casa d'un fotògraf, duent l'equip en el maletí, car el retrat tenia d'esser de "cos present".

— Déu el guardi. Tindria de fer-me una foto vestit amb l'equip, o, millor dit, despullat amb l'idem — li digué.

— Perfectament. Miri: Vostè es posarà... — permet'm. Amb "poses" de boxa vostè no pot entendre-hi. Em col·locaré...

com a miem sembli. Així; així. mateix. Aquesta és la "posi" clàssica de la guàrdia. Ja pot engegar.

— Viu aquí el boxejador N? Si és servit; de casa del fotògraf.

Oh!... Ah!...!